

Arrest

nr. 142 846 van 8 april 2015
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het eerste verzoekschrift dat door X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam alsook in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 10 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2014 houdende de intrekking van het verblijfsrecht (zaak nr. X).

Gezien het tweede verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 15 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2014 houdende de intrekking van het verblijfsrecht, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 18 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zaak nr. X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2014 met refertenummer X in de zaak nr. X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaten W. LOOPMANS en T. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster kwam op 28 februari 2003 naar België in bezit van een visum type C (kort verblijf) voor een familiebezoek. De verzoekster overschreed de termijn van het visum en bleef verder in België.

Op 19 december 2005 doet de verzoekster een huwelijksaangifte teneinde in het huwelijk te treden met de heer L. M., van Belgische nationaliteit. Op 3 januari 2006 traden zij te Antwerpen in het huwelijk.

De verzoekster diende op 26 januari 2006, in toepassing van artikel 40 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een vestigingsaanvraag in.

De verzoekster werd op 26 juni 2006 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 25 juni 2011.

Sedert 29 mei 2007 zijn de verzoekster en de heer L. M. niet meer op hetzelfde adres ingeschreven.

De verzoekster werd op 15 maart 2008 in het bezit gesteld van een C-kaart, geldig tot 10 januari 2018.

Op 24 augustus 2008 scheidden de verzoeker en de heer L. M. uit de echt.

Op 31 december 2008 trad de verzoekster te Marokko opnieuw in het huwelijk, ditmaal met de heer F. M., van Marokkaanse nationaliteit. De Procureur des Konings verleende op 18 februari 2011 een negatief advies gelet op duidelijke indicaties van een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd niet erkend in België.

Op 26 februari 2009 meldde de Marokkaanse ambassade dat zij geweigerd hadden om een visum af te leveren aan de heer F. M.

De Procureur des Konings verleende op 18 februari 2011 een negatief advies inzake de aflevering van een visum gezinshereniging aan de heer F. M. wegens de niet-erkenning van het huwelijk aangegaan met de verzoekster.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 28 maart 2012 werd het huwelijk tussen de verzoekster en de heer L. M. nietig verklaard als schijnhuwelijk als strijdig met de openbare orde.

Het Hof Van Beroep te Antwerpen bevestigde het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg bij arrest 2012/AR/1462 van 31 juli 2013.

Op 18 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht werd ingetrokken. Op diezelfde dag werden de verzoekster en haar kinderen bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit zijn de thans bestreden beslissingen, zij werden aan de verzoekster ter kennis gebracht op 17 juni 2014.

De beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht is als volgt gemotiveerd:

[...]

Betrokken vreemdeling verkreeg een C-kaart op basis van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot L. M.. Betrokkene kwam op 28/02/2003 met een visum kort verblijf naar België . Maar na het verstrijken van haar visum is zij nooit naar Marokko teruggekeerd. Zij verbleef dus tot haar huwelijk op 03.01.2006 illegaal in het land. Zij diende een aanvraag vestiging in op 26/01/2006 in functie van haar Belgische echtgenoot op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Op 26/06/2006 verkreeg zij een IK voor vreemdelingen die op 13/03/2008 vervangen werd door een C -kaart.

In hoger beroep bevestigde het Hof van Beroep te Antwerpen op 31/07/2013 (ref 2012/AR/1462) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen 28/03/2012 (ref AR nr11/1936/A) en vernietigde aldus het huwelijk tussen L. en B. als zijnde een schijnhuwelijk en bevond het dus strijdig met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het voornoemd vonnis.

Als gevolg van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt haar verblijfsrecht in het Rijk ingetrokken. Haar minderjarige kinderen Y. en O. die bij geboorte inschreven werden in het bevolkingsregister omdat hun moeder ingeschreven was in het bevolkingsregister volgen de administratieve situatie van hun moeder."

2. Over de vordering tot schorsing in de zaak met nr. 157.146

Luidens artikel 39/82, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet moeten, behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid, in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Krachtens artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in het opschrift van het verzoekschrift vermeld te worden dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring.

De Raad stelt vast dat de verzoekster blijkens het voorliggende verzoekschrift de nietigverklaring en de schorsing vordert van de beslissing houdende van 18 februari 2014 houdende de intrekking van het verblijfsrecht en dat zij betreffende de beslissing van 18 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten enkel de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert.

Het opschrift van het verzoekschrift luidt *in casu* als volgt: "annulatieberoep & vordering tot schorsing (artikel 63 iuncto 39/2§2 Vreemdelingenwet". Verder in het verzoekschrift stelt de verzoekster echter het volgende: "dat zij bij onderhavig verzoekschrift een annulatie- en schorsingsberoep indient tegen de beslissing van gerede rechter dd. 18.02.2014, waarbij haar verblijfskaart C werd ingetrokken alsmede dat zij een vordering tot schorsing indient tegen het op 17.06.2014 betekende bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten". In het petitum van het verzoekschrift vraagt de verzoekster ten slotte om "Huidig schorsings- en annulatieberoep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissing van 18.02.2014 te vernietigen en het op 17.06.2014 betekende bevel op te schorten in haar tenuitvoerlegging lopende de annulatieprocedure."

Waar de verzoekster enkel een vordering tot schorsing instelt tegen de beslissing van 18 februari 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat uit artikel 39/82, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat de vordering tot schorsing een *accessorium* vormt van de vordering tot nietigverklaring terwijl er *in casu* geen beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing is ingesteld. Bijgevolg kan de vordering tot schorsing van de beslissing van 18 februari 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de verzoekster zich geenszins beroept op de uiterst dringende noodzakelijkheid, niet afzonderlijk ingesteld worden.

De Raad stelt ambtshalve vast dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 18 februari 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is.

3. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker op 10 juli 2014 een verzoekschrift heeft ingediend met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing van 18 februari 2014 tot intrekking van het verblijfsrecht en dat zij op 15 juli 2014 een nieuw verzoekschrift indiende dat evenzeer bedoeld is om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van voormelde beslissing te verkrijgen.

In casu dient dan ook te worden gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te

oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Voormelde wetsbepaling werd door de wetgever in de vreemdelingenwet ingevoegd "Om te vermijden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoekschrift dient te behandelen dat reeds vervangen werd door een ander verzoekschrift, en zich derhalve meermaals dient uit te spreken over eenzelfde betwisting" (Parl.St. Kamer 2011-12, 2556/001, 42). De wetgever heeft derhalve "het vermoeden ingevoerd dat het laatste verzoekschrift dat op ontvankelijke wijze werd ingediend het voorafgaande verzoekschrift vervangt en de verzoekende partij derhalve geacht wordt afstand te doen van het eerder ingestelde beroep. Aan de verzoekende partij wordt evenwel de mogelijkheid gegeven om, ten laatste op de terechtzitting, aan te geven dat zij verkiest dat een eerder ingediend verzoekschrift wordt behandeld door uitdrukkelijk het te behandelen beroepsschrift aan te wijzen. Indien de verzoekende partij nalaat een keuze te maken dan houdt dit automatisch in dat het laatst ingestelde beroep wordt behandeld en de afstand van de voorafgaande beroepsprocedures wordt vastgesteld. Op deze wijze wordt aan de verzoekende partij de mogelijkheid gegeven de middelen die zij dienstig acht te laten gelden en wordt tevens proceduremisbruik vermeden" (Parl. St. Kamer 2011-12, 2556/001, 42).

De Raad stelt vast dat de verzoekster, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar kinderen, twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 157.146 en ingediend op 15 juli 2014 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 158.342 ingediend op 10 juli 2014.

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet gewezen en wijst de voorzitter er op dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door de verzoekers. De verzoekende partij stelt ter terechtzitting, via haar raadslieden, dat zij geen bezwaar heeft dat het laatst ingediende verzoekschrift met rolnummer 157.146, behandeld wordt en zij geacht worden afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 158.342.

Met toepassing van artikel 39/68-2, tweede lid, van de vreemdelingenwet worden de beroepen met nr. 157.146 en nr. 158.342 bijgevolg van rechtswege gevoegd. De verzoekster wordt geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 158.342.

4. Onderzoek van het beroep, op grond van het verzoekschrift in de zaak nr. 157.146

4.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekster verschaft de volgende toelichtingen:

"Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 bepaalt:

"in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)"

Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, grondig onderzocht te worden.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken vreemdeling en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Uit de inzake formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben

tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (R.v.St. 22 mei 1991, nr.37043).

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. R.v.St., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411, R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste en enige Onderdeel :

Gerekwestreerde trekt de verblijfskaart C in om reden dat het O.M. lastens verzoekster en haar toenmalige echtgenoot een nietigverklaring van hun huwelijk had gevorderd en bekomen.

Met éénzelfde pennetrek en om die éne zelfde reden wordt dan maar vlotjes geponeerd dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan bedrog.

Nochtans vereist een lang verblijf in België en de wegens de gedurende die periode opgebouwde banden een omstandig onderzoek.

Door de aangehaalde elementen van verblijf en integratie zonder meer af te wijzen als irrelevant, zelfs niet te hebben onderzocht wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Ondertussen verblijft verzoekster immers reeds meer dan 12 jaar in België hetgeen een te lange termijn is om haar alsnog te verplichten naar het land van herkomst terug te keren.

Dit geldt des te meer naar de beide minderjarige kinderen toe, die alle twee in het Rijk geboren zijn en derhalve geen ander "vaderland" dan België kennen. Zodoende is er wel degelijk sprake van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, zoals o.m. en vooral het nauwgezet opgebouwde sociaal-maatschappelijke milieu waarin verzoekster en haar gezin ondertussen thuishoort. Verzoekster heeft al haar belangen in België en heeft amper nog enig contact met het land van herkomst, zodat zij inmiddels België als haar thuisland is gaan beschouwen.

Dit geldt des te meer voor de beide minderjarige kinderen, die beiden hier geboren zijn en die geen de minste band met Marokko hebben.

Deze kinderen lopen hier regulier school en hen onttrekken aan hun vertrouwde omgeving en milieu zou zonder meer een schending inhouden van de rechten van het minderjarige kind, zoals gewaarborgd door het Verdrag van New York."

4.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze

waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekster zich in de aanhef van het middel beroept op een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat de bestreden beslissing met deze bepaling geen uitstaans heeft. Het betreft immers de intrekking van het verblijfsrecht dat initieel was bekomen op grond van gezinshereniging met een Belg. De bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn hieraan volledig vreemd. Bovendien laat de verzoekster na om in haar betoog ter ondersteuning van het enige middel verder toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou schenden. Het enige middel is dan ook onontvankelijk voor zover de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangevoerd.

Waar de verzoekster *in fine* van het middel stelt dat haar kinderen hier regulier school lopen en dat hen onttrekken aan hun vertrouwde milieu zonder meer een schending zou inhouden van de rechten van het minderjarig kind, zoals gewaarborgd door het Verdrag van New York, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing slechts het verblijfsrecht van de verzoekster intrekt omdat het was bekomen op grond van fraude en dat deze beslissing met betrekking tot de kinderen slechts stelt dat zij de administratieve situatie van hun moeder moeten volgen. De verzoekster geeft niet te kennen en uit de stukken van het administratief dossier alsook uit de bestreden beslissing zelf blijkt niet dat de kinderen van de verzoekster, die niet werden geboren uit het nietige huwelijk tussen de verzoekster en de Belgische L. M., over een zelfstandig verblijfsrecht in het Rijk beschikten. De bestreden beslissing strekt er aldus niet toe het eigen verblijfsrecht van verzoeksters minderjarige kinderen in te trekken en nog minder strekt deze beslissing ertoe hen te verplichten het land te verlaten. De kritiek van de verzoekster is dan ook niet ter zake dienend. Bovendien vormt de vage verwijzing naar “*de rechten van het minderjarig kind, zoals gewaarborgd door het Verdrag van New York*” op zich geen voldoende duidelijke omschrijving van een welbepaalde rechtsregel van nationale dan wel van internationale aard. Ook in dit opzicht is het middel bijgevolg onontvankelijk.

4.3. In de aanhef van het middel voert de verzoekster de schending van de wet van 29 juli 1991 aan. Uit haar betoog blijkt dat de verzoekster doelt op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 3 van diezelfde wet schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen kunnen worden zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

De bestreden beslissing vermeldt zowel haar juridische grondslag, die kan gevonden worden in de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ als de redengeving in feite om tot de intrekking van het verblijfsrecht over te gaan. Er wordt met name verwezen naar het arrest van het hof van beroep te Antwerpen dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg bevestigde waarbij verzoeksters huwelijk met haar eerste echtgenoot, de Belgische L. M. werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en strijdig met de Belgische en internationale openbare orde. Voorts wordt vastgesteld dat uit het voornoemde vonnis duidelijk de frauduleuze intentie van de verzoekster blijkt zodat de verzoekster de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt en haar verblijfsrecht in het Rijk wordt ingetrokken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekster, die in haar betoog ter ondersteuning van het enige middel niet ingaat op de concrete feitelijke en juridische vaststellingen in de bestreden beslissing, maakt niet duidelijk op welk punt de geboden motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Uit verzoeksters betoog blijkt overigens dat zij zich niet zozeer op een schending van de bepalingen betreffende de uitdrukkelijke en dus formele motivering van bestuurshandelingen beroept, maar dat zij in wezen een inhoudelijke kritiek naar voor brengt die de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht betreft. Het middel wordt dan ook vanuit die optiek onderzocht.

4.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Dienaangaande wijst de Raad er evenwel op dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Ook hier dient echter de nuance te worden gemaakt dat de Raad bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt wel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Waar de verzoekster stelt dat zij reeds meer dan 12 jaar in België heeft verbleven en dat dit een te lange termijn is om haar alsnog te verplichten naar het land van herkomst terug te keren, merkt de Raad op dat thans enkel de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht voorligt. Deze beslissing verplicht de verzoekster op zich niet om terug te keren naar haar land van herkomst. De desbetreffende kritiek, die overigens hoe dan ook een loutere opportunistische kritiek betreft waartoe de Raad geen bevoegdheid heeft, is dan ook niet dienstig.

De Raad stelt vast dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing op zich niet betwist. Zo betwist de verzoekster niet dat zij tot haar huwelijk met de Belgische L. M. illegaal op het grondgebied verbleef, dat zij in functie van deze Belgische man een identiteitskaart voor vreemdelingen en later een C-kaart kreeg, dat haar huwelijk met L. M. op 28 maart 2012 werd vernietigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en dat dit vonnis op 31 juli 2013 werd bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen. De vaststellingen van de gemachtigde stroken met de stukken van het administratief dossier, waarin zich onder meer het genoemde vonnis en arrest bevinden. Voorts stelt de gemachtigde, wederom in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, vast dat uit het vonnis van eerste aanleg en het arrest van het hof van beroep blijkt dat het huwelijk wordt vernietigd als een schijnhuwelijk dat dus in werkelijkheid niet werd aangegaan met de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische L. M.. De gemachtigde stelt op goede gronden vast dat de frauduleuze intenties van de verzoekster duidelijk blijken uit het voornoemde vonnis en dat de verzoekster zodoende de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt.

Waar de verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar verblijf en integratie, waaruit een duurzame lokale verankering zou blijken, en met de door haar kinderen opgebouwde banden met België, merkt de Raad op dat blijkt en buiten betwisting staat dat de verzoekster haar verblijfsrecht had bekomen in functie van haar huwelijk met de Belgische L. M. terwijl dit huwelijk inmiddels definitief is vernietigd gelet op het arrest van het hof van beroep van 31 juli 2013. De vernietiging van een huwelijk werkt “*ex tunc*” zodat de verzoekster wordt geacht nooit gehuwd te zijn geweest met een Belgisch onderdaan. Zij kon aan dit vernietigde huwelijk dan ook geen verblijfsrecht ontlelen. Bovendien staat het gelet op hetzelfde arrest van het hof van beroep vast dat de verzoekster door het aangaan van een schijnhuwelijk met een Belg fraude heeft gepleegd teneinde het verblijfsrecht in België te bekomen. Het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”, dat door de gemachtigde *in casu* wordt toegepast, staat er dan ook aan in de weg dat de verzoekster uit haar bedrog, ongeacht haar verblijf en integratie in het Rijk, enig verblijfsrechtelijk voordeel kan halen. Gezien op correcte wijze werd vastgesteld dat de verzoekster bedrog heeft gepleegd door via een schijnhuwelijk een verblijfsrecht in België te benaarstigen, is het *in casu* geenszins onjuist of kennelijk onredelijk van de gemachtigde om haar verblijfsrecht in te trekken. Evenmin is het kennelijk onredelijk om te stellen dat de minderjarige kinderen van de verzoekster de administratieve situatie van hun moeder moeten volgen, te meer omdat niet blijkt dat deze kinderen over een zelfstandig verblijfsrecht in het Rijk beschikten.

De Raad benadrukt voorts dat de bestreden beslissing er enkel toe strekt het gekwalificeerde verblijfsrecht, bekomen op grond van gezinshereniging, in te trekken. Deze beslissing staat er dan ook niet aan in de weg dat de verzoekster voor haar of haar minderjarige kinderen een aanvraag indient om op een andere grond een machtiging of een toelating tot verblijf in het Rijk aan te vragen. Het bedrog dat werd gepleegd inzake de procedures tot gezinshereniging vormt echter een deugdelijke en redelijke grond om het ingevolge die procedures bekomen verblijfsrecht in te trekken.

Er is dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijke onredelijke wijze of met miskennen van de gegevens tot de thans bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep in de zaak nr. 158.342 ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers 157.146 en 158.342 worden gevoegd.

Artikel 2

In de zaak met rolnummer 158.342 wordt de afstand van het geding vastgesteld.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer 157.146 worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep in de zaak met rolnummer 158.342, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE